

*До читачів часопису
„Studia Ukrainica Posnaniensia”*

Цей випуск присвячено 70-річчю від дня народження професора Познанського університету імені Адама Міцкевича, літературознавця-україніста Галини Корбіч, зокрема в ньому міститься інформація про ювілярку, підготована її учнем Ришардом Купідурою, і бібліографічний покажчик наукового доробку дослідниці.

Традиційно в цей збірник входять статті, що репрезентують актуальні проблеми українського мовознавства, серед яких питання становлення й розвитку української лінгвографії, що спроектовані на опис специфіки її терміносистеми (Т. Космеда — Познань, Л. Соболю — Дрогобич), українське термінознавство представлено дослідженням мікросистеми слів з терміноелементами *граф(о)-, -граф, -граф(ія), -граф(ізм)*, що всебічно схарактеризувала знаний український термінолог І. Кочан (Львів); тут містяться й статті представників її наукової школи, зокрема Г. Германович (Львів) розглянула мікросистему медичних термінів із компонентами *вухо, горло, ніс*, а Р. Микульчик (Львів) — мікросистему фізичних термінів-епонімів; представниця ж харківської наукової школи Т. Петрова запропонувала аналіз морфологічних способів термінотворення системи фітомеліоративної термінології, а Н. Піддубна (Харків) провела спостереження над своєрідністю вживання релігійнознавчих термінів у сучасному науковому дискурсі. Крім того, дослідницька увага проектується на явище запозичення (Г. Намачинська — Дрогобич) і проблематику української ономастики: Д. Янчура (Познань) стисло окреслила досягнення українських ономастичних наукових шкіл. Комунікативна лінгвістика привертає увагу Т. Осінової (Харків), яка студіює невербальні засоби комунікації, пропонуючи комплексну методичку їхнього опису та лексикографування. Актуалізовано й проблематику лінгвоконцептології, зокрема О. Гоменюк (Познань) зробила спробу дослідити специфіку вербалізації концепту “війна” в індивідуально-авторській картині світу однієї з найбільш популярних сучасних українських письменниць Оксани Забужко, спроектувавши аналіз на її публіцистику. Проблематику дискурслінгвістики, лінгвогенристики й щоденниковознавства комплексно репрезентує стаття С. Ігнатєвої (Дніпро), у центрі уваги якої жанр щоденникового дискурсу, його ознаки й характерні риси, а В. Слінецька (Дрогобич) розглядає вияв емоцій у конфліктному художньому дискурсі, використовуючи тексти трьох письменників, які належать до різних лінгвокультур, — І. Нечуя-Левицького, Миколи Гоголя, Ч. Дікенса. І. Павлова (Харків) подає специфіку функціонування числівників як дискурсивних слів, що поширені в тексті яскравої представниці українських шістдесятників Ліни Костенко. М. Слободян (Львів) також вивчає особливості прагматики дискурсивних слів, зосердивши увагу на пресупозиції частки, що простежує в текстах сучасних українських письменників. Л. Марчук (Кам’янець-Подільський) свою увагу фокусує на питаннях лінгвістики тексту, досліджуючи специфіку функціонування одиниць семантичного поля “Костюм” в українському постмодерному тексті з урахуванням культурологічного аспекту, а Т. Монахова (Миколаїв) запропонувала оригінальну методичку вивчення пу-

бліцистичного дискурсу крізь базові засади народництва, модернізму й пост-модернізму. До класичної лінгвістичної спадщини (О. Курило, М. Сулима, О. Сиявський) звертається *А. Попович* (Кам'янець-Подільський), актуалізуючи проблематику стилістичної граматики. *Л. Попович* (Белград) також присвятила наукову студію питанням граматики, розглянувши категорію плюсквамперфекта в українській мові. *А. Загнітко* і *Н. Загнітко* розробляють теорію лінгвоперсонології: їхня наукова студія присвячена аналізу функційно-комунікативного рівня лінгвоперсони для виявлення закономірностей її самореалізації. *О. Легка-Пауль* (Познань) також зосередила увагу на лінгвоперсоні перекладача: дослідниця розглядає комплекс характерних психологічних чинників, що актуалізуються в процесі діяльності мовної особистості перекладача: пропонується огляд вивчення цієї проблематики в сучасному зарубіжному мовознавстві. Наукова ж студія *Ю. Талалай* спроектована на методику викладання іноземної мови як другої чужої мови: дослідницю цікавить механізм дії явища інтерференції.

Рубрику “Літературознавство” репрезентують статті, що висвітлюють різноманітну тематику. Наукова розвідка *А. Горнятко-Шумилович* (Познань) “відкриває” читачам нове ім'я української літератури — “загублений талент” маловідомого галицького письменника Василя Ткачука. *А. Бортновський* (Познань) і *Р. Кунідора* (Познань) розкривають специфіку сприйняття деяких культурних концептів — *Києва* як давньої столиці Київської Русі й сучасної України, що специфічно репрезентована у творчості відомого російського письменника О. Купріна, а також образу-символу *орла*, що має специфіку концептуалізації в культурному просторі України й Польщі. Увагу *Я. Поліщука* (Київ) привернула сучасна українська “література війни”, що своєрідно зображує так звану антитерористичну операцію, яка триває в Україні сьогодні: “гібридна війна” породжує новий тип літературної творчості. *Р. Мніх* (Седльце) демонструє систему поглядів своєрідного українського письменника Юрія Клена на проблематику державності, відображену в його творчості. Видавничу діяльність Юрія Винничука всебічно й ретельно висвітлив *П. Ліс-Маркевич* (Познань). *А. Левандовську* (Познань) привабила неповторність демонологічних мотивів та образів Валерія Шевчука. Український фольклор став предметом студії *Л. Мушкетик* (Київ), яка схарактеризувала еталонні якості та поведінкові типи героїв української чарівної казки.

Отже, у літературознавчих статтях цього збірника подано широку палітру проблематики, сфокусовану на давню українську фольклорну традицію, класичну літературу й літературу маловідому, а також сучасний художній і публіцистичний дискурс.

Проф. Тетяна Космеда